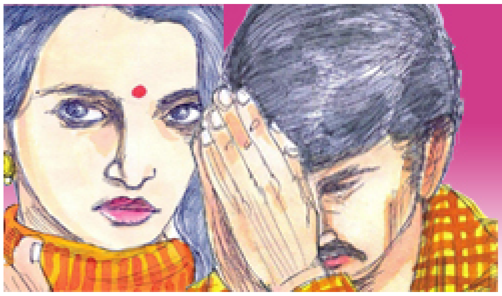

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(ప్రారంభం)

"అమ్మా! మనం వస్తున్నట్టు స్వప్నకి తెలుసా?" ఉత్సాహంగా అడిగాన్నేను.

"ఊహూ" తల అడ్డంగా ఊపింది అమ్మ.

"గుడ్! దానికి సర్‌ప్రైజ్‌గా ఉంటుంది" కారు సీటులో కూర్చున్నచోటే జంప్ చేశాను.

అమ్మ నా వంక గంభీరంగా చూసింది.

ఆ చూపుకి అర్థం నాకు తెలుసు. "నీ ఓవర్ ఎగ్జైట్‌మెంట్ చాలు. ఇక ఆపు" అని.

వెంటనే, విండోగ్లాసు కిందకి దించి, తల కిటికీ దగ్గర పెట్టాను. బైట అప్పుడప్పుడే తెల్లవారుతూ వుంది. చీకటిని వదిలించుకుని ఎర్రబడుతూ వుంది ఆకాశం. చుట్టూ వున్న పొలాల పచ్చదనాన్ని వచ్చీరాని వెలుతురు సరిగా చూపించలేకపోతూ వుంది.

చల్లటిగాలి తెరలు తెరలుగా వచ్చి మొహాన్ని తాకుతూ వుంటే, మెడచుట్టూ వున్న స్కార్ఫ్‌ని చెంపలకి దగ్గరగా లాక్కున్నాను. స్కార్ఫ్ వెచ్చదనం చెంపల్ని తాకుతూ వుంటే గడిచిపోయిన సంఘటన ఒకటి గుర్తొచ్చింది.

అతని చేతులు నా బుగ్గల్ని తడిమిన క్షణం. అది గుర్తు చేసుకుంటూనే ఫక్కున నవ్వాను. "సందీప్ యిప్పుడెలా ఉండి వుంటాడు? " ఆలోచించాను.

"తనూ!"

నా అసందర్భపు నవ్వు అమ్మ గమనించినట్టుంది, మందలించింది. నేను సైలెంటయిపోయాను. కానీ ఒక్క క్షణం మాత్రమే.

"అమ్మా! ఆ చెట్లు, గాలీ, వెలుతురూ పొలాలూ చూస్తుంటే ఏదైనా అందమైన కవిత్వం రాయాలనిపిస్తుంది. కానీ ఏంటో పదాలన్నీ దగ్గరకు వచ్చి అల్లుకున్నట్టే అనిపిస్తాయి. మళ్ళీ వెంటనే పారిపోతాయి. అసలు కవిత్వం రాసేవాళ్ళు ఎలా రాస్తారో" గలగలా మాట్లాడుతూనే వున్నాన్నేను.

"ముందా విండో క్లోజ్ చెయ్యి" ఠక్కున ఆపేసింది అమ్మ. బుద్ధిగా విండోగ్లాస్ పైకి రోల్ చేసి, స్కార్ఫ్ సరిచేసుకుని కూర్చున్నాను. కారు ముందు గ్లాస్ మీద, మంచు బిందువుల్లో సూర్యకిరణాలు పడుతూ వున్నాయి.

వాటి కాంతి రంగురంగులుగా విడిపోయి, అందమైన నక్షత్రాల్లా ప్రకాశిస్తున్నాయి ఆ మంచుబిందువులు.

"ఇదీ.. బానే వుంది. అమ్మా అటు చూడు" నా వాక్యం పూర్తి కాలేదు.

"తనూ" ఈ సారి అమ్మ గొంతులో సీరియస్‌నెస్ పెరిగింది.

"అలా ఊరికే మాట్లాడుతూ వుండకు. డ్రైవర్‌కి కాన్‌సన్‌ట్రేషన్ కుదరదు" మందలించింది.

"ఓ.కే" కిటికీ వైపుకి మొహం తిప్పి కూర్చున్నాను. నా మౌనవ్రతం, మా డ్రైవరు ఏకాగ్రతా ఫలించి చిన్నగా ఓ గంటన్నరలో కారు వచ్చి మా యింటిముందు ఆగింది.

కారు దిగుతూనే రంగారావుగారూ యింకో యిద్దరు మనుషులు మా కోసం ఎదురుచూస్తూ కనిపించారు.

"హలో అంకుల్" అన్నాను ఆయన్ని చూస్తూనే.

ఆయన నన్ను చూసి నవ్వి "అమ్మా" అని పరిగెత్తుకుంటూ అమ్మ దిగిన డోర్ వైపుకి వెళ్ళారు. ఆయన ఇటు కారు డోర్ దగ్గర్నుంచి అటువైపు డోర్ దగ్గరకి వెళ్ళేలోపు వినయంతో సగానికి సగం వంగిపోయాడు.

అమ్మ మరీ నిటారుగా నిలబడి యింగో అంగుళం పెరిగినట్టనిపించింది. అమ్మ నోరు కూడా తెరవకముందే

"నమస్తే అమ్మా! ఈ సామానంతా నేను లోపల పెట్టిస్తాను. మీరు పదండమ్మా" చెప్పి, పనులన్నీ అక్కడున్న వాళ్ళకి పురమాయించాడు.

"ఇప్పుడు ఆఫీసులో ఉన్న స్టాఫులో మనకి తెలిసిన వాళ్ళెవరైనా వున్నారా?" ఇంటివైపుకి నడుస్తూ అడిగింది అమ్మ.

"మీరు యిక్కడ్నుంచి వెళ్ళిన ఈ అయిదేళ్ళలో కదలకుండా వుంది నేనూ, పట్టాభినే అమ్మా! మిగిలిన వాళ్ళందరూ కొత్తవాళ్ళూ చిన్నవాళ్ళు" మాతోపాటే వస్తూ చెప్పాడాయన.

ఇంటిముందు గోడకి 'సుచరిత, టౌన్ ప్లానింగ్ ఆఫీసర్' అని తగిలించి వున్న నేమ్‌ప్లేట్ దగ్గర ఆగిపోయింది అమ్మ.

"రంగారావుగారు ప్లీజ్ యిది తీసేయించండి. మనం పనిచేసేది ఆఫీసులో. యింటిదగ్గర ఈ నేమ్‌ప్లేట్ ఎందుకు?"చెప్పింది.

"అలాగే అమ్మా" తలుపాడాయన.

"మీరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయి వెళ్ళినప్పుడు ఎలా వుందో అచ్చం అలానే మెయిన్‌టెయిన్ చేస్తున్నానమ్మా యింటిని. ఈ రంగులు పదిహేనురోజుల కిందటే వేయించాం" చెప్పుకుపోతున్నాడు.

ఆయన మాట్లాడుతుండగానే, మెయిన్ డోర్ దాటి హాల్లోకి వచ్చాం. అక్కడున్న ఫర్నిచర్, గోడకి పెట్టి వున ఎల్.ఇ.డి టి.వి, కిటికీలకు వేసి వున్న కర్టెన్లు అన్నీ ఒకసారి పరీక్షగా చూసింది అమ్మ.

"అన్నీ సరిగ్గానే ఉన్నాయి కదా! ఏదైనా తేడా వుంటే మార్పించేద్దాం" రంగారావుగారు కంగారుపడిపోయారు.

"అన్నీ సరిగ్గానే వున్నాయంకుల్" అమ్మ మొహం చూసి చదివినట్టే చెప్పేశాను. అమ్మ తలతిప్పి నా వైపు పదునుగా చూసింది.

ఠక్కున నోరు మూశాను.

నిజానికి, అమ్మ మా యింటికి వేసే రంగుల దగ్గర్నుంచి, చిన్న చిన్న రిపేర్ల వరకూ, అన్నీ వీడియోకాల్స్‌లో పర్యవేక్షణ చేస్తూ చేయించింది. ఇంకా ఏం మార్పులు వుంటాయి?

అదీగాక, అమ్మ ఒకసారి డెసిషన్ తీసుకుంటే, దాన్ని చస్తే మార్చుకోదు. ఇప్పుడు 'మార్పు చేయాలి' అంటే క్రీం కలర్ గోడల మీద పింక్ పెయింట్ వెయ్యమంటుంటుందా?

ఏంటో రంగారవుగారి చాదస్తం అనుకోగానే నవ్వొచ్చింది. ఇంతలో రంగారావుగారు పురమాయించిన మనుషులు మా సూట్‌కేస్‌లు ఇంకా మిగిలిన లగేజీ అంతా లోపలికి తెచ్చి పెట్టారు.

"థాంక్స్ ఇక మీకు టైమవుతున్నట్టుంది" అమ్మ రంగారావుగారితో అంది.

"సరే అమ్మా! నేను యింటికి వెళ్ళి మీకు టిఫెన్లు పంపిస్తాను. ఇంకా ఏమన్నా కావలంటే నాకు ఫోన్ చేయండి" చెప్పి వెళ్ళిపోయాడాయన.

"మమ్మీ బాత్రూమ్‌లో షవర్ పెట్టించమన్నాను. పెట్టించావా? ఐ జస్ట్ కాన్ట్ సర్వైవ్ విత్ అవుట్ ఇట్" నా సూట్‌కేస్‌ని రూములోకి తీసుకెళుతూ అడిగాను.

"తనూ ఒక్క నిముషం" అమ్మ ఆపింది. నేను వేసుకున్న జీన్స్, పింక్ కలర్ టాప్ వంక పరీక్షగా చూసి "ఇకనుంచి ఇక్కడున్నన్ని రోజులూ నువ్వు సల్వార్ కమీజ్‌లే వేసుకోవాలి. ఇందాక నిన్ను చుట్టుపక్కల వాళ్ళు అదోలా చూశారు. గమనించావా?" అడిగింది.

"ఓ! నేనింకా నా ఇరవైమూడేళ్ళ యవ్వనాన్ని చూసి అలా నోరు తెరుచుకుని చూస్తున్నారనుకున్నాను. ఆ లుక్స్ నా బట్టలు చూశా?" కావాలనే వంకర్లు పోతూ సరదాగా అన్నాను.

"తనూ!"

"ఓకే" అన్నాను నీరసంగా.

"ఇంకో విషయం నువ్వు పొద్దున్నే జాగింగ్ సూట్ వేసుకుని రోడ్డుమీద పరిగెత్తకు. ఇంట్లోనే యోగా చేసుకో. త్వరలో కొత్త యోగాటీచర్ వస్తుంది నీకోసం" చెప్పింది.

"అమ్మా!" కంగారుగా అరచేతుల్ని రుద్దుకుంటూ అరిచాను.

"ఇది సిటీకాదు. నీ అలవాట్లని కొంచెం మార్చుకోవాలి. అది తప్పేమీ కాదు. లేకపోతే ఉయ్ విల్ బికమ్ ద పాయింట్ ఆఫ్ డిస్కషన్."

అమ్మ చెప్పిన పాయింట్‌కి నా దగ్గర జవాబు లేదు.

ఈ విషయమనే కాదు నాకు యిష్టమైన, అమ్మకు యిష్టంలేని ఏ విషయం గురించైనా వాదించడానికి నా దగ్గర ఆర్గ్యుమెంట్ ఉండదు.

"షి ఈజ్ డామ్ రైట్.. యాజ్ ఆల్వేస్" అనుకుంటూ సూట్ కేస్‌ని నా రూములోకి లాక్కుని వెళ్ళాను.

నా గది తలుపు తీసి లోపలికి వెళుతూనే ఒక్కసారిగా అలా నిలబడిపోయాను. నాకు తెలుపు రంగంటే యిష్టం. నా గది గోడలకి తెల్లరంగు పెయింట్ వేసి వుంది. కిటికీలకి కర్టెన్లకి బదులుగా, వైట్ కలర్ బ్లైండ్స్ వేసి వున్నాయి.

చిన్నప్పటినుంచి నేను ఒక్కొక్కటిగా కొని దాచుకున్న గాజుబొమ్మలు షెల్ఫులో అందంగా అమర్చివున్నాయి.

దాని పక్కనే రెండు అట్టపెట్టెల్లో నాకు సంబంధించిన వస్తువులు. అంటే నా ఫ్రెండ్స్ యిచ్చిన గిఫ్టులు, నేను సేకరించి పెట్టుకున్న కీ ఛెయిన్లు, పోస్టర్లులాంటి సరంజామా అంతా వాటిల్లో ఉన్నాయి.

"వావ్! మామ్ అచ్చం నేను కోరినట్టే తయారు చేయించావు రూముని" అని ఎగిరి గంతేశాను.

"నేను వచ్చి మిమ్మల్ని యింకా అందంగా మారుస్తాను సరేనా?" చుట్టూ ఉన్న గోడలకి చెప్పి హుషారుగా బాత్రూం వైపుకి నడిచాను. స్నానం చేసి వచ్చి అమ్మ చెప్పినట్టే చుడీదార్ వేసుకుని తడితో అల్లుకుపోయిన జుట్టుని తుడుచుకుంటూ ఉన్నాను. ఇంతలో "హలో ఎవ్వరైనా ఉన్నారా?" అంటూ ఓ కొత్తగొంతు వినిపించింది. తలపైనుంచి భుజం మీదకి జారిపోయిన టవల్‌ని వేళ్ళ అంచులతో పట్టుకుని తొంగి చూశాను.

కాజువల్ పాంటూ.. టీ షర్టు. ఎత్తుగా సరిపడా లావు కంటే కాస్త సన్నగా ఎవరబ్బా? ఇంకాస్త తలముందుకి పెట్టి చూశాను. వచ్చినతను కాస్త పక్కకి తిరిగి ఉండడంతో నొక్కులు తిరిగిన క్రాపూ ఒకవంతు మొహం మాత్రమే కనిపిస్తూ వుంది. చేతిలో సంచిని పట్టుకున్న వేళ్ళు రఫ్‌గా వున్నాయి అంటే అతనెవరో సడన్‌గా మెదడుకి తట్టింది.

"సందీప్ !"

నేను పిలిచేలోపే అతను తక్కున తలతిప్పి చూశాడు. మరుక్షణం నా పొట్టలో, వెన్నులో నరాలన్నీ జిల్లుమని బిగుసుకుపోయాయి. నా పెదవులు ఎప్పుడు తెరుచుకున్నాయో? నా చేతిలోని టవల్ ఎప్పుడు జారి కిందపడిపోయిందో తెలియనే తెలియలేదు. అతను నేనెవరో అస్సలు తెలియనట్టే చూసి తలతిప్పుకున్నాడు

ముందుగా అతన్ని పలకరించాలా. లేకపోతే వెచ్చగా అయిపోయిన చెంపల్ని చేతులతో రుద్దుకోవాలా? అదీ కాదంటే నేను కూడా ఏమీ తెలియనట్టే నటించాలా? అని ఆలోచించి తికమకపడుతూ వుండగానే అమ్మ వచ్చింది.

"సందీప్ ఎలా వున్నావు?" అమ్మ అతన్ని పలకరించింది.

అతను జవాబివ్వలేదు. నిర్లక్ష్యంగా తలవూపి "నాన్న మీకు యివి ఇచ్చి రమ్మన్నారు" అంటూ చేతిలోని సంచిని టీపాయ్ మీద పెట్టాడు.

అతని లెక్కలేనితనానికి అమ్మ మొహంలో చిరాకు కనిపించింది. సరిగ్గా ఏడు సంవత్సరాల కిందట జరిగిన యిలాంటి ఒక సందర్భం గుర్తుకొచ్చింది నాకు. అమ్మ సోఫాలో కూర్చుని రంగారావు అంకుల్ కోసం వెయిట్ చేస్తూ వుంది అప్పుడే సందీప్ వచ్చాడు. "మీ నాన్న రాలేదేం?" అమ్మ అడిగింది.

"నాన్నకి ఒంట్లో బాగోలేదు. నిన్న మీ పనిమీదే ఎండలో తిరిగి" అంటూ చివరిమాట మింగేశాడు.

అమ్మకి కోపం వచ్చిందో, రాలేదో తెలియలేదు. మొహంలో ఏ భావాలు కనిపించలేదు. "నీ సంగతేమిటి? ఈ సంవత్సరం యింటర్ ఫైనలియర్ కదూ! బాగా చదవాలి. బుద్ధిగా వుండు" చెప్పింది.

"....."

"నిన్ను హాస్టల్లో చేర్పిస్తేకానీ బాగుపడవని మీ నాన్న అంటున్నాడు. బలాదూర్‌గా తిరగడం మాని బుద్ధిగా చదువు. మీ నాన్నకి కాస్త భారం తగ్గించు అర్థమైందా?"

"..."

"ఎవడితోనో గొడవపడి పోలీస్ స్టేషన్‌కి వెళ్ళావు. పాపం, మీ నాన్న నా దగ్గరికి పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. చదువుకునే పిల్లాడివని పోలీసులు వదిలేశారు. నీకివన్నీ అవసరమా?"

"అమ్మ అడిగిన ఏ ఒక్క ప్రశ్నకి సందీప్ జవాబివ్వలేదు. అతని కళ్ళు, అమ్మకి గౌరవం యిస్తున్నట్టు కిందకి వాలి ఉన్నాయికానీ శరీరం మొత్తం ఎదురు తిరుగుతున్నట్టే వుంది. అతను కుడిచేతిని ప్యాంటు జేబులో దూర్చి గట్టిగా పిడికిలి బిగించడం నేను చూస్తూనే వున్నాను.

అతను మౌనంగా, వాళ్ళ నాన్న పంపిన పళ్ళబుట్టని కిందపెట్టి వెనక్కి తిరిగాడు. అమ్మ చూడకుండా గబగబా అతని వెనకాలే వెళ్ళాను.

పోలీస్ స్టేషన్‌కి ఎందుకు వెళ్ళాల్సి వచ్చిందో కనుక్కోవాలని నా ఉబలాటం.

"సందీప్...సందీప్"

నేనెంత పిలిచినా అతను వెనక్కి తిరగలేదు. ఒక్క పరుగుతీసి, అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళాను. ఇంతలో కాలికేదో తగిలినట్టయ్యింది. టాస్ వేసిన కాయిన్‌లా అమాంతంగా బొక్కబోర్లా పడ్డాను. నా తెల్లరంగు చుడీదార్‌కి మట్టి అంటుకుంది. కుడి మోచేయి రాయికి కొట్టుకుని రక్తం బొటబొటాకారింది.

సందీప్ ఆగి, తలతిప్పి నావైపు చురుగ్గా చూశాడు. అప్పుడర్ధమైంది. అతనే కాలు అడ్డంపెట్టి నన్ను పడేశాడని. నెప్పికి, అవమానం తోడై నాకళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. సందీప్ కళ్ళతో ఒక్క క్షణం సానుభూతి కనిపించింది. అతను వంగి నాకు చెయ్యి అందిస్తాడని ఆశగా చూశాను. కానీ అతను పట్టించుకోకుండా వెనక్కి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ సంఘటన గుర్తుకి రాగానే, అప్రయత్నంగా నా మోచేతిమీద ఆ గాయం తాలూకు మచ్చని ఒకసారి చూసుకున్నాను.

నేను ఆలోచనల్లో ఉండగానే, అతను పెద్ద పెద్ద అంగలతో గుమ్మందాటి బైటికి వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోయాడని అర్ధం అయ్యాక, పరుగున అద్దం ముందుకు వెళ్ళి నన్ను నేను చూసుకున్నాను.

"ఈ యాంగిల్‌లో చూసి వుంటాడా? అయ్యో నెత్తిమీద జుట్టు అసహ్యంగా, కొమ్ముల్లా లేచి వుంది. నోరు మరీ పెద్దగా తెరిచానా? అద్దం ముందు అటూ యిటూ తిరిగి అనుకుంటూ వుండగానే, బైట బైక్ స్టార్ట్ అయిన శబ్దం వినిపించింది. గభాల్న కిటికీ దగ్గరకి వెళ్ళి బ్లైండ్స్‌తో మొహం దూర్చి చూశాను. నేను చూస్తుండగానే, హెల్మెట్ పెట్టుకుని, బైక్ స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

హూ.. నీరసంగా నిట్టూర్చాను. కనీసం హిందీ సినిమా హీరోలా "ఒకటి రెండు, మూడు" అని లెక్కపెడితే వెనక్కి తిరిగి చూసినా ఎంత బావుండేది. ఎంతైనా, ఒకసారి నన్ను ముద్దు పెట్టుకోవాలని ట్రైచేశాడు కదా ఆ మాత్రం ఫీలింగ్స్ వుండవా? డౌటొచ్చింది.

అయినా అది ఎన్నేళ్ళ కిందటి సంగతి? రెండురోజుల్లో యిద్దరు గర్ల్ ఫ్రెండ్స్‌ని మార్చే రోజులివి. నువ్వు చెప్పే కథ శరత్‌చ్చంద్ర నవలల్లో బాల్యవివాహాల్లాంటి కథ తనూ. అనవసరంగా ఆలోచించకు. అంతరాత్మ బుజ్జగించింది.

"వంటల్లో ఆయిల్ తక్కువగా వాడండి. నాకు పెరుగు సహించదు. నాకోసం పెరుగు తోడు పెట్టకండి" నేను నిద్రలేచి హాల్లోకి వచ్చేసరికి అమ్మ ఎవరితోనో మాట్లాడుతూ వుంది.

"తనూ. ఈవిడ రాజ్యంగారు. వంట చెయ్యడానికి వచ్చారు. బ్రేక్‌ఫాస్ట్ నీకు కావల్సింది అడిగి చేయించుకో. ఇంకో విషయం రేపట్నుంచి కొంచెం త్వరగా నిద్రలేవాలి నువ్వు. యోగా టీచర్ వస్తుంది" చెప్పింది.

"ఒకే మామ్" బుద్ధిగా తలుపాను.

"నేను ఆఫీసుకి వెళ్తున్నాను. ఏదైనా అర్జంట్ పని పడితే మెసేజ్ పెట్టు. మరీ ప్రాణాలమీదికి వస్తే తప్ప కాల్ చెయ్యకు. అవసరాన్ని బట్టి రంగారావుగారిని పంపిస్తాను" ఇన్‌స్ట్రక్షన్స్ యిచ్చి, హ్యాండ్‌బ్యాగ్ తగిలించుకుని వెళ్ళిపోయింది.

అమ్మ వెళ్ళగానే రాజ్యంగారు చేసిన బ్రెడ్ టోస్ట్ తిని సెల్‌ఫోన్ పట్టుకుని బద్ధకంగా సోఫాలో కూలబడ్డాను. ఇంతలో కాలింగ్ బెల్ మోగింది. తలుపు తీశాను.

"అమ్మ తోటపని చెయ్యాలన్నారు నర్సరీనుంచి పూలకుండీలొచ్చాయి. ఎక్కడ పెట్టించమంటారు?" నెత్తిమీద చుట్టుకున్న తుండు తీసి విదిలిస్తూ అడిగాడొక మధ్య వయసాయన.

గేటు బయట ఆపి వున్న, వ్యాను యింజను గడగడమంటూ ఒకటే శబ్దం చేస్తూ ఉంది.

నిజానికి ఆయన చెప్పింది సగమే వినిపిస్తూ వున్నా నా ఊహాశక్తిని వాడి పూర్తి విషయం అర్ధం చేసుకోగలిగాను.

ఇలాంటి ప్రశ్నలకి జవాబులు చెప్పడం పని చేసేటప్పుడు సూపర్ వైజ్ చెయ్యడం చాలా కష్టం. అసలే నేను బద్దకం మూడ్‌లో ఉన్నాను.

నేను ఆలోచిస్తూ ఉండగానే "అమ్మా" ఈసారి కంగారుగా అరిచాడాయన.

నిద్రలేచాక ఒక్కసారికూడా తలదువ్వుకోలేదు. దానికి తోడు నైట్ డ్రస్ మీదకి అస్సలు మాచింగ్ కుదరని జాకెట్. నా వాలకం అయోమయంగా కనిపించడంతో భయపడ్డట్టున్నాడు అనుకుని "ఇటువైపు పెట్టండి" అని దారికి అడ్డం లేకుండా నా చేతివేళ్ళు ఎటు

తిరిగితే అటు చూపించాను. లోపలికి వచ్చి, ఫోన్ చేతిలోకి తీసుకున్నానో లేదో మళ్ళీ కాలింగ్‌బెల్ మోగింది. తలుపు తీస్తూనే "వాటర్ కాన్" అంటూ సంజీవనీ పర్వతాన్ని భుజానుకెత్తుకున్న హనుమంతుడిలా కనిపించాడు వాటర్‌కాన్ అబ్బాయ్.

కాన్ దింపించి తిరిగి తలుపేసుకున్నాను.

వంటింట్లో రాజ్యంగారు వంట చేస్తున్నారు. మిరపకాయలు మాడి దగ్గువస్తున్నా కాన్‌సన్‌ట్రేషన్ చెదరకుండా ఆవిడ వంట చేయడం చూసి నాకు భయం వేసింది. ఫ్యూచర్‌లో పెళ్ళీ, గిళ్ళీ అయితే వంటమనిషి సెలవు పెడితే వంటొచ్చిన మొగుడికి అదేరోజు జ్వరం వస్తే జ్వరం వచ్చిన భర్తకి హోటల్ భోజనం పెట్టకూడదు కాబట్టి, వంట చెయ్యాల్సి వస్తుందా?

భయంతో గుడ్లు మిటకరించి రాజ్యంగారి వంక చూస్తూ కూర్చున్నాను. ఓ అయిదునిముషాల్లోనే "అమ్మా వంట అయ్యిందమ్మా" అంటూ ఆవిడ పొయ్యి కట్టేసి 'తలుపేసుకో'మని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

ఆవిడటు వెళ్ళగానే మళ్ళీ కాలింగ్ బెల్ మోగింది. "అబ్బా! క్షణంపాటు కూర్చోనియ్యరూ నిల్చోనియ్యరూ" అని విసుగు పడుతూ లేచి తలుపు తీస్తూనే ఉన్నట్టుండి బిగుసుకుపోయాను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments